

Biciklivel a Kis-Balaton mellett

Az iskolaév első hónapjának megpróbáltatásain túlesve szeretném megosztani Veletek azokat az élményeket, amelyeket a Vasi Múzeumbogár Klub bringás táborának résztvevőjeként szerezhettem. Olyan élénken emlékszem minden pillanatára, mintha csak tegnap pattantunk volna nyeregbe. 2006. július 30 - holnap indul a múzeumbogár vándortábor! Vajon bírni fogjuk? Jó lesz biciklizni hét napon át? És a legfontosabb: milyen lesz a hangulat? Szerintem minden társam elmorfondírozott ezen.

Hétfőn azonban már nem volt gondolkodási idő. Negyed hétkor mind a 25 kerékpáros múzeumbogár ott állt a szombathelyi vasútállomás előtt, drótszamara mellett. „Paripáinkat” felpakoltuk a nagykanizsai vonatra, majd hosszú búcsúzkodás után kigördültünk az állomásról. Kilimán megállóhelyen szálltunk le, nem sejtve, hogy a vidáman döcögő motorvonat után micsoda hullámvasútban lesz részünk mindjárt az út elején. Az embert próbáló zalai dombokon keresztül kerekeztünk a Kis-Balaton felé.

A Zalavár közelében található Kis-Balaton Bemutatóház melletti Szent Adorján bazilika romjainak megtekintésével kezdődött igazán a tábor. Mindenki meglepetésére pár méterrel arrébb ásatás folyt. *Ritoók Ágnes* régész vezetésével sikerült közelebről szemügyre venni a feltárás alatt lévő honfoglalás kori sírokat. Nagyon sok érdekességet tudunk meg erről az évezredek óta lakott környékről.

Ezután indultunk tovább a récéskúti bazilika romjaihoz, majd pedig a táborhelyünkre. A domboknak pedig se vége se hossza nem látszott... De aztán mégis megérkeztünk Zalavár- Balatonhídvégpusztára. Itt felvertük a sátrakat, berendezkedtünk, majd az éhségtől kopogó szemekkel vacsorázni indultunk a pár fájdalmas kilométerre lévő Katica csárdába. Este *Vándor László* régész, a Zala megyei múzeumok igazgatója tartott vetített előadást. A húsz évvel ezelőtt, a Kis-Balaton II. tározójának kialakítását megelőző leletmentő ásatásokról mesélt. Sajnos, a szúnyogok jobban érdeklődtek irántunk, mint a tudományos eredmények iránt, miközben mi megpróbáltunk minél több apró vérszívót minél halkabban lecsapni. Másnap ez meg is látszott a társaságon. Volt olyan, aki csak az egyik lábán 40 apró, viszkető, piros szúrásnyomot számolt össze. De az előadás megért ennyi véráldozatot. Vendégünk is megjegyezte, hogy eddigi pályafutása során számos nemzetközi konferencián tartott már előadást, de teherautó oldalára erősített vászonra még soha nem vetített. Nem beszélve a szomszédság, a Zala folyó és a Kis-Balaton ezernyi nyelven brekegő, kvartyogó lakója által szolgáltatott aláfestő zenéről. Ennyi élmény hatása alatt az emberek többsége rövidesen visszavonult a sátrába. A legkitartóbbaknak viszont tovább mesélt *Vándor László* a környék kultúráiról.

Másnap kicsit kialvatlanul (de hát táborba nem aludni jár az ember!) indultunk reggel 5 órakor madárlesre, Magyar Gabriella vezetésével, aki a Balatonfelvidéki Nemzeti Park túravezetője. Gyönyörű volt a nádasban kanyargó autóbusról leleszállva végignézni a napfelkeltét. Szerencsénk volt, több nagyon ritka madarat is láttunk. Sőt tanúsíthatom, hogy igaz a mondás: ki korán kel, rétisast lát!

10 óra után értünk vissza a táborba. Hál' Istennek a táborvezetőség végignézve rajtunk úgy döntött, hogy mindenkinek jobb lesz, ha pihennek még a bringák, és gazdáik is szundítanak egy kicsit. Délutáni túracélpontunk a Kányavári sziget volt, ahonnan a kápolnapusztai bivalyrezervátumba indultunk tovább. De bivalynézés helyett a balatonmagyaródi kocsmában kötöttünk ki. Na nem kell rosszra gondolni: útközben leszakadt az eső és ez volt az egyetlen fedett hely, ahova bemenekülhettünk. Amikor az égi áldás elcsendesedett, „lóra kaptunk”, de mire a táborba beértünk, az esőkabát alatt is ronggyá áztunk. És ez csak a kezdet volt...

Szerdán ismét megelőztük a Napot a felkelésben. Pár elvetemült ember — naná, hogy köztük én is! — a közeli madárvártába, madárlesre indult. Visszaérve mi keltettük fel a többi táborlakót. Ezután lebontottuk a sátrakat, majd érzékeny búcsút vettünk a nomád tábortól. Biciklire pattantunk és Fenékpusztára kerekeztünk. Itt a helybeli fürgegyíkok példáját követve a római erőd falain pihentünk meg. Nem messzire egy keresztény bazilika is állt egykoron. Búcsút intve „Feneknek”, néhány síkvidéki kilométer megtétele

után megérkeztünk Keszthelyre, a MÁV Járműjavító faházás üdülőjébe. Délután a pihenés jegyében fociztunk: néhány lány, a táborvezetőség kontra fiúk. Nem tudom elhallgatni, hogy kemény meccs után 12:2-re nyertek — a lányok! Eközben a többiek múzeumbogaras pólót készítettek.

Csütörtöki úti célunk Vörs volt. A falu határában több kilátó is van, amelyekről a környékbeli régészeti lelőhelyek jól láthatóak. Az eső aznap sem volt kíméletes, de annyiban mégis szerencsénk volt, hogy csak ebéd közben esett. Este a parton sétáltunk, fagyiztunk és a kirakodó árusok portékáiban gyönyörködtünk.

Másnap egész délutánig szakadatlanul szakadt az eső. (Bring)ázáshoz semmi kedvünk nem lévén járta hát a kártya és a malomjáték, de maradt idő a Georgikon Majormúzeum meglátogatására is. Mikor elállt az égi áldás és végre kisütött a nap, úgy döntöttünk, hogy legalább a tervezett program egy részét teljesítjük. Kerékre pattanva elmentünk Edericsre, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a Balatonra. Itt két részre vált a csapat: a „kemény mag” továbbindult Szigliget felé, a többiek pedig visszatértek a táborba. Ők nem láthatták a várból a gyönyörű naplementét, nem élvezhették a lassan teljes sötétségbe burkolózó, csillagokkal társalkodó Balaton-parti kerékpárút egyedi hangulatát, sem a késő este is nyitva tartó Bringatanya nevű fagyizó fenséges termékeit. (Hogy hány óvatlan éti csiga esett áldozatul kerekeinknek, azt csak a csigák védőszentje tudhatja, ha éppen készített halálozási statisztikát ezen a csigaszem-pontból olyan tragikus estén.)

Szombaton ismét dombos túra következett. Első állomásunk az egregyi, Árpád-kori templom volt. Ezután Rezi bevehetetlen vára következett. Számunkra legalábbis bevehetetlennek bizonyult, mivel jókora kitérőt téve elkerekeztünk a felfele vezető gyalogösvény mellett. Amikor végre rátaláltunk a helyes útra, már mindenki farkaséhes volt, de ki kellett tartani, mert ki volt adva a parancs: ebéd a várnál! Minden hiába, másfélórás bolyongás után még mindig nem találtuk meg a jó utat. A térkép rejtelmével és korgó gyomrunkkal folytatott reménytelen küzdelmet végül feladtuk. Megebédeltünk egy alkalmas tisztáson, majd a többség akarata értelmében visszaindultunk táborhelyünkre. Pedig mint később megtudtuk, már csak 20 percet kellett volna sétálnunk a várva várt várig.

Visszaérve a táborba bánatunkban főztünk egy gulyást. Szinte mindenki tett valamit a vacsoráért. Ezúttal is volt jelentkező bőven a favágáshoz, tűzrakáshoz, sőt volt, aki gitárzenével járult hozzá a krumplihámozás és a mosogatás jó hangulatához. Az összefogásnak és nem ke-

vésbé a mozgalmas napnak köszönhetően istenien ízlett mindenkinek a bőséges vacsora. Ennek ellenére a késő éjjel elhamvadó táborútnél megsütött végső virsli- és szalonnatartalékok is csodás gyorsasággal tűntek el.

Vasárnap borzadtunk a gondolattól (meg a hűvösen lengedező szélről), hogy itt a hazaindulás ideje. Úgy látszott, hogy e napon sem fogad kegyeibe minket a borongós, esőosztó ég. Ám mintha megérezte volna egetkémlelő tekintetünket, dél körül mégis kisütött a Nap. Végre a tábor utolsó óráiban még megfürödhettünk a Balatonban — is, meg a kiadós záporban is, ami strandról jövel elkapott bennünket. Mire lecseréltük a vizes göncöket és útra szedelőzködtünk, már jó órák késésben voltunk a tervezett induláshoz képest. Villámgyorsan bringára pattantunk, és a jól ismert zalai dombokon áttekertünk, mint a szél. Felsőrajkon kifulladásra, de nagyon jó hangulatban szálltunk fel a hazainduló vonatra.

260 km 7 nap alatt — kinek sok, kinek kevés. Ami közben történt, tartalmas és emlékezetes kikapcsolódás volt. Szerintem mind a 25 vállalkozó szellemű diák nevében kérdezhetem: mikor lesz a következő?

*Nagy Rebeka
Bolyai János Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium
11. osztály*

Ui.: Jut eszembe: valami fontosat kifelejtettem. Keszthelyen, a Balaton Múzeumban is jártuk, de nem csak a kiállítás miatt. A feltáró régész jóvoltából megismerhettük, sőt kézbe is vehettük az uzsabányai csodálatos bronzkori leleteket. Kár, hogy mindez éppen szerdán, a nomád tábor elhagyását követő napon történt. Így a keddet és szerdát összekötő (elválasztó?) nyúlfarknyi alvás után a társaság nagyon el volt csigázva.